

PROLOGAS

Gruodžio 20 d.

Žiema Šventojoje saloje — negailestingas laikas. Nuožmūs vėjai, pučiantys nuo Šiaurės jūros, blaškėsi akmenimis grįstomis gatvelėmis, čaižė žemas akmenines trobeles, susigūžusias į krūvą, tarsi ieškančias šilumos. Virš kaimo kilo Vienuolynas, suluošintas, bet vis dar nesugriuvęs net po tūkstančio metų.

Ten gulėjo Liusė, drebanti, bejėgė prieš gerokai žemiau nulio nukritusį šaltį, žnaibantį jos odą. Protarpiais trūkčiojo nuo skausmo, perveriančio jos liauną kūną, tįsantį po žvaigždėmis nusėtu dangumi.

Jai atrodė, kad guli atsimerkusi, bet nebuvo tikra. Tvyrojo aklina tamsa.

Stengėsi mirksėti — nuo neapsakomų pastangų visiškai išseko, — bet galiausiai ėmė kažką įžiūrėti. Išryškėjo pažįstamas Vienuolyno siluetas, jo sienos, stūksančios aplink ją lyg juodi pirštai rašalo mėlynumo dangaus fone.

Akmenys teikė menką priedangą ir dar menkesnę paguodą. Dabar ji nevaldomai tirtėjo, kūnas pasidavė šokui ir hipotermijai.

Kodėl ji čia? Mintys skverbėsi pro skausmą ir sumišimą.

Ji gėrė, staiga prisiminė. Liežuviu jautė užsilikusį raudonojo vyno skonį, sumišusį su metalo prieskoniu. Nurijo seiles ir tučiuojau gerklėje pajuto deginantį peršėjimą. Pradėjo gaudyti orą, atvira burna gerdama nakties šalčio gurkšnius. Pamėgino pakelti rankas, kad apmašintų deginimą, bet rankos buvo apsunkusios.

Kodėl negali pajudėti? Ją apėmė panika, ir Liusė pirštais pradėjo

graibyti aplinkui, ieškodama už ko užsitverti, bent už kažko. Pirštų galiukais braukė per kietą akmeninę plokštę, stengdamasi pasiekti jos kraštą — nuo šio menkučio judesio ją supykino.

— Padėkite! Prašau, padėkite man! — sušuko, bet pasigirdo vos kimus šnabždesys.

Iš akių paplūdo ašaros.

Akimirką klausėsi dūžtančių į krantą bangų ošimo, kurtinamai skrodžiančio vakaro tylą. Ji įsitempė — stengėsi išgirsti kitokių garsų, tikėjosi ir meldė atsako į savo apgailėtiną pagalbos šūksnį.

Lyg stebuklas pasigirdo artėjančių žingsnių šiugždesys.

— Čionai! Aš čia! Prašau... — ji iki kraujo prasikando lūpą. — Prašau.

Žingsniai ir toliau aidėjo neskubriai, nenukrypdami nuo savo nepermaldaujamo tako.

Virš jos palinko šešėlis neižvelgiamu pro juodą tamsą veidu. Bet balsas skambėjo aiškiai:

— Man labai gaila, Liuse. Privalai tuo patikėti.

Iš baimės ir nuostabos jos nerimstantis kūnas sustingo. Stengėsi pajudėti link balso, išvelgti, iš kur jis sklinda, bet teįstengė iš nevilties papurtyti galvą.

Gaila?

Protas vertė suvokti žodžius, patikėti savomis ausimis.

— Tu... juk negali gi... — sušnibždėjo ji.

Mėgino prasižioti, bet pro lūpas daugiau nebeišsprūdo nė garso.

Slepiamas tamsos skraistės, jis ilgai žiūrėjo į merginą palenkęs galvą, mintyse siaučiant prisiminimams pramaišiu su gailėsčiu. Drebančiomis rankomis apglėbęs jos kaklą jautė, kaip pašėlusiai plaka jos pulsas. Stabtelėjo svarstydamas, ar nepadarė klaidos ją čia atnešęs.

Tik ne šįkart. Daugiau klaidų nebebus.

Mirtis nebuvo maloninga Liusei, bet ištįsusią akimirką prieš užeinant tamsai ji galvojo apie namus.

1 skyrius

Gruodžio 21 d.

Po kelių valandų, susigūžusi nuo ankstyvo gruodžio rytmečio šaltuko, Liza Morgan, tvirčiau remdamasi kojomis į žemę, pašaukė savo šunį pro vartelius, atsiveriančius į griuvėsius. Skubėjo žinodama, kad artinasi aušra. Tik vos uždususi, ji vingiavo pro akmenis, jausdama sielos ramybę tarp senovinių sienų, šiek tiek pasmukusių ant pamatų. Visai kaip aš, pamanė Liza ir ne pirmą kartą nusistebėjo, kad ankstyvo rytmečio pasivaikščiojimas su šunimi nebesumažino svorio, patogiai nusėdusio jai ant strėnų.

Sukdama už kampo ji susigūžė — laukė nuo jūros atlekiančio šalto vėjo gūσιο — ir nebuvo apvilta. Už nugaros stūksant Vienuolynui, Liza stovėjo ir stebėjo kylančią saulę, kuri apšvietė Bamberio pilį, įsuptą į melsvos miglos skraistę. Pilis stūksojo ant uolėtos kalvos žemyninėje dalyje į pietus, ir dabar, auštant, jos rūdžių spalvos akmenys suliepsnojo ankstyva šviesa — derama duoklė piliai, kadaise buvusiai seniai užmirštų Anglijos karalių namais. Jai nusibraukus nuo veido žilstančius ties smilkiniais plaukus, akis suvilgė žvarbus vėjelis. Liza nesąmoningai sušiaušė kailį šokoladiniam labradorui, puikiai žinančiam tvarką ir ramiai įsitaisiusiam greta šeimnininkės, kol ši reiškė savo tylią pagarbą senovei.

Jaukiai praslinkus kelioms minutėms, Liza nususuko ir patraukė tolyn aplink pastatą, sąmoningai trokšdama grįžti namo papusryčiauti ir išsimaudyti. Vėjui staugiant pro sienų plyšius, šios, regis, šnabždėjo jai paslaptis, tyliai stebėdamos moters kelionę namo ir laukdamos.

Joms neteko ilgai laukti.

Pūsdama kvapą, miglos debesėliu bąlantį žvarbiame ore, Liza nupuškavo už kampo aplink kyšulį, sekdamą įkandin šuns, kuris lodamas nuskuodė pirmyn.

Tuomet linkstančiais keliais sustingo lyg įkalta.

— Brunai! — ji nesąmoningai pašaukė šunį, uostinėjantį netikėtą radinį.

Paskui, padvelkus rūgštimi, ją apėmė siaubas. Žiaukčiodama sukilusia gerklėje tulžimi, Liza susverdėjusi atšlijo, kūnui nevalingai atsisakant tikėti tuo, ko negalėjo paneigti akys. Ji godžiai rijo orą, kovodama su užplūdusia sukrėtimo banga. Galiausiai Liza prisivertė dar kartą pažiūrėti.

Mergina, kadaise buvusi Liuse Matison, gulėjo nuoga ant stambaus altoriaus. Aprupėjusios sienos saugojo ją nuo žvarbaus ir sūraus jūros vėjo, teikdamos savotiško iškilmingumo. Jos kūnas buvo rūpestingai sudėliotas: rankos ir kojos išskėstos kryžiumi, atimant paskutinius orumo likučius netgi mirties akivaizdoje. Bjauros kraujosruvos darkė negyvą merginos kaklo ir rankų odą. Jai už nugaros grakščia vėduokle skleidėsi ilgi tamsūs plaukai, apšlakstyti ties smilkiniais krauju, drėgni nuo purškusio per naktį lietaus. Jos akys, kadaise rugiagėlių spalvos, dabar aptrauktos balta migla, aklai spoksojo į naujos dienos aušrą.

Trobelėje kitame kaimo pakraštyje Rajenas susipylė pirmą kavos puodelį ir mėgavosi po kūną pasklidusiu kofeinu. Jis ir vėl nesumerkė per naktį akių, klausydamasis bangų mūšos į krantinės akmenis, trokšdamas užmaršties. Priėjęs prie lango, žvelgiančio į kelio pylimą, atsirėmė visu savo aukštu stotu į medinę palangę. Apniukusio dangaus pilkumo akimis stebėjo potvynio vandenį, sklandžiai plūstančius atgal į jūrą, puikiai žinodamas, kad maždaug už valandos kelio pylimas ir vėl sujungs salą su didžiąja žeme.

Kitoje sąsmaukos pusėje mirksėjo šviesos ir teikė abejotiną pa-

guoda, kad šią ankstyvą valandą jis nėra vienintelė nemieganti siela. Dar penkios minutės, tarė sau, ir pagaliau prisiruoš pabėgioti, kaip kad savaičių savaitėmis sau žadėjo.

— Aha, tikrai, — sumurmėjo Rajenas stebėdamas, kaip kelios dvivietės žvejų valtys slenka link prieplaukos.

Nulydėdamas žemai palei akmenuotą paplūdimį sklendžiantį sakalą, mintimis grįžo prie darbo.

Dabar juk nedirbi, atsėlino klastingas priminimas, kad Nortumbrijos policijai artimiausiu metu jo paslaugų neprireiks. Nusivaipeš Rajenas perbraukė ranka per susivėlusius anglies juodumo plaukus.

— Šikniai, — tepasakė, bet pyko tiktai pats ant savęs.

Skyrius jam patarė pasiimti atostogų mažiausiai trims mėnesiams. Tarsi žinotų, kas jam geriausia.

Tarsi būtų jam leidę pačiam apsispręsti.

Rajenas įrėmė kaktą į šaltą lango stiklą. Poilsis nuo darbo bus kone geriausiai jo kada nors praleistas laikas. Tik vėl bėda — to laiko pernelyg daug. Ramybė per dažnai atveria duris į prisiminimus, kuriuos taip norėtusi pamiršti.

Akys po sunkiais vokais iš nuovargio ėmė merktis, tik staiga vėl išsiplėtė, kai pasigirdo garsus beldimas į duris. Trumpą akimirką jam pasirodė, jog tai nuožmios pagirios baladojasi jo galvoje, bet štai ir vėl beldimas, šiuokart kur kas smarkesnis. Atsistūmęs nuo lango, Rajenas patraukė prie durų.

Beldimas atkakliai netilo.

— Einu... Jau einu!

Jam pakėlus balsą, sklandi, išpuoselėta jo tartis paprastai dar labiau išryškėdavo. Aukštuomenės tarsena liko iš tų dienų, praleistų internatinėje mokykloje, kurioje karališkoji anglų kalba ne tik buvo pageidaujama, bet tiesiog reikalaujama kartu su derama apranga ir neprikaištingomis manieromis. Akies kampučiu pagavęs savo atvaizdą koridoriaus veidrodyje, Rajenas šyptelėjo.

Nesilaikai mokyklos taisyklių, Rajenai, pamanė nužvelgęs susi-

lamdžiusį vilnonį megztinį, išblukusius džinsus ir šeriais apaugusį smakrą.

Maksvelas Čarlzas Finli-Rajenas. Jam labiau patiko vadintis tiesiog Rajenu. Gyvenimas sudėtingas ir be tos virtinės juokingų vardų.

Pasikrapštes su užraktais, jis pagaliau plačiai atvėrė duris. Išsyk nepažino moters, stovinčios tarpduryje ir nevaldomai tirtančios. Įpusėjusi šeštą dešimtį, tvarkinga, pelenu gelsvumo trumpai kirptais plaukais, šiuo metu vėjo sušiauštais ir šlapiais. Jai prie kojų inkštė tamsiai rudas labradoras.

Dona? Dženetė? Regis, buvo moterį matęs dirbančią vienoje rankdarbių krautuvėlėje kaime.

— E... — Rajenas stengėsi prisiminti elementarius malonaus bendravimo pagrindus, bet ji šiurkščiai jį pertraukė, išspjaudama žodžius pro nutirpusias lūpas:

— Aptikau ją Vienuolyne. Turite eiti su manimi.

Iš nuostabos Rajenas kilstelėjo antakius, bet instinktas jau buvo paėmęs viršų. Moters akių vyzdžiai buvo smeigtuko dydžio. Rankos drebėjo, kvėpavimas trūkčiojo.

— Gerai, klausykite... Liza, — staiga nušvito protas, ir jis prisiminė, kaip moteris kadaise pardavė jam gėlėmis kvėpiančią žvakę, kurią jis nusiuntė savo motinai. — Užeikite vidun, lauke šalta.

— Ne, ne, privalote eiti *tučtuojau*.

Pamėginęs švelniai suimti moters ranką, jis pajuto ją drebant.

— Padėsiu jums, bet pirmiausia eikite vidun ir prisėskite.

Prilaikydamas jis nuvedė ją trumpu koridoriuku į svetainę su jaukiu židiniu ir nusėdėta odine sofa. Gaila, kad neužkūrė ugnies. Ir dar Rajenas apgailestavo, jog neišnešė vakarykščio išgerto butelio ir nenuėmė pusbutelio raudonojo vyno, bet iš moters veido matėsi, kad aplinka jai nerūpi. Į svetainę paskui juos įsliūkino ir šuo, neketinantis palikti savo šeiminkės.

— Na, štai, — Rajenas įtaisė moterį ant sofos. — Kas gi nutiko? Ar susižeidėte?

— Ne, tai ne aš! — jos veidas vėl paklaiko. — Tai Liusė... ji guli aukštiekninka... ten, Vienuolyne.

Rajenas matė, kaip moters skruostais ritasi stambios ašaros, ir jo vidurius sutampė šleikštulys.

— Kas atsitiko Liusei? — žodžiai nuskambėjo nykiai.

— Nežinau, bet ji negyva, — Liza dusliai pratarė, alsiai atsidusdama. — Kai buvo mažutė, aš kartais ją prižiūrėdavau. Jos motina... o Dieve, Helena, kaip reikės jai pasakyti? — Ji užsimerkė, o kai vėl pažvelgė į Rajeną, akys buvo patamsėjusios iš sielvarto. — Ji juk buvo kūdikis. Ji juk buvo visai dar kūdikis, — ir Liza pratrūko širdį draskančiu gailiu verksmu, tirtėdama visu liaunu kūnu.

Rajenui užspaudė krūtinę. Regis, mirtis, neklausydama skyriaus nurodymų, visur sekė jam iš paskos.

— Ar esate tikra?

Ji įstengė tvirtai linktelėti.

— Ji negyva.

Rajenas patikėjo.

— Palaukite čia, — sumurmėjo, paskui nuskubėjo prie telefono koridoriuje, pasieškojo Pakrantės apsaugos tarnybos numerio ir surinko jį. Policijos nuovados saloje nebuvo.

— Aleksai? — paklausė, kai telefonu atsiliepė. Rajenas žinojo, kad pakrantės sargybinis jau bus pradėjęs savo pamainą.

— Klausau? — balsas skambėjo draugiška, melodinga šiaurietiška tarme. — Kas nors skubaus?

— Privalai apsupti teritoriją aplink Vienuolyną. Jokio priėjimo žmonėms, niekam, išskyrus šiuo metu tik mane.

— Ką? Klausyk, juk negali...

— Ten guli negyva mergina.

Kitame linijos gale pasigirdo dūzgimas, paskui vėl atsklido prislopintas Alekso balsas:

— Ar esi tikras?

Rajenas prisiminė moteriškę savo svetainėje. Liko viltis, kad Liza klysta.

— Susisiek su vietiniu gydytoju, pasakyk, kad susitiksimė prie įėjimo į Vienuolyną. Tuomet būsimė tikri, — Rajenas negalėjo leisti, kad visi kaimynai subėgtų žiopsoti į nusikaltimo vietą. — Niekas neturi teisės be mano žinios peržengti Vienuolyno slenkščio, nei į vidų, nei laukan. Atsivežk juostos teritorijai atskirti, taip pat ir ką nors apsiauti ant batų bei užsimesti ant drabužių... Jei turi, kombinezoną.

Nutilęs Rajenas atidarė laukujes duris ir įkvėpė oro.

— Taip pat atsivežk brezento ar plastikinių paklodžių. Atrodo, lis. Susitiksimė ten kaip galima greičiau. Susisiek su policija didžiojoje žemėje. Paprašyk dispečerių perduoti žinią Gregsonui ir kuo skubiau atsiųsti komandą.

Prieš atsakydamas, Aleksas giliai atsiduso.

— Mano tėvas saloje dirba gydytoju, taigi tuoj pat jam paskambinsiu. Tik kad praeis dar valanda, kol kelias bus prieinamas policijai atvažiuoti. Rajenai, ar ketini... — jis nejaukiai atsikrenkštė. — Klausyk, man dar taip nėra buvę.

Lindisfarno pakrantės apsauga turėjo leidimą pirma reaguoti į skubos atvejus, bet iki šiol tai daugiausia būdavo nuvėsusios muštynės bare ar turistų apsižodžiovimai, susidūrus dviem visureigiams. Žmogžudystė buvo tikrai jau neregėta naujovė.

— Aš nepaliksiu tavęs vieno, Aleksai. Penkios minutės, daugiau sia dešimt.

Padėjęs ragelį, Rajenas grįžo į svetainę, akimirką stabtelėjęs tarpduryje. Liza sėdėjo susmukusi, staiga pasenusi ir atrodė trapesnė nei anksčiau. Veidas išblyškęs, akys nutemusios, rankos vis dar virpančios.

— Liza, — pratarė jis švelniai, ir moteriškė krūptelėjo. — Gal norėtumėte, kad kam nors paskambinčiau? Gal atnešti vandens?

— Man reikia Šono, — ir ji pasakė numerį.

Paskambinęs jos vyrui, Rajenas paaikškino padėtį. Rūpestis vyriš-

kio balse leido suprasti, kad neilgai trukus pasigirs dar vienas beldimas į duris. Gerai, kad Liza turi kuo pasikliauti.

Kelias minutes Rajenas klausinėjo Lizos, stengdamasis išgauti informacijos nuotrupas, kol moteris visiškai nesugriuvo. Netrukus atvažiavo jos vyras, ir lydėdamas juodu pro duris Rajenas susimąstė, kad Liza instinktyviai atbėgo pas jį, o ne pas vyrą, kurį myli. Niūriai suspaudęs lūpas, jis pasičiupo telefoną ir nešiojamąjį nusikaltimo tyrimų rinkinį, kurį laikė koridoriaus spintelėje.

Panašu, kad jo trijų mėnesių akademinės atostogos baigėsi.

Rajenas peršoko per lankytojų vartelius prie įėjimo į Vienuolyną, ilgomis kojomis plastikų apmautais batais skaudžiai atsimušdamas į žemę. Jis pastebėjo, kad kelias žmonių srautui dar nebuvo užkirtas — skubiai taisyтина padėtis. Matyt, pakrantės sargybinis dar neatvykęs. Išvyniodamas policijos juostos ritinį, Rajenas nesistebėjo savo cinizmu, kuris privertė jį susipakuoti nusikaltimą žyminčią juostą ir atsivežti su kitais daiktais, kai kraustėsi į Lindisfarną. Jis ištiesė juostą skersai įėjimo ir išilgai tvoros.

— Šiam kartui bus gerai, — suurzgė nepatenkintas.

Rajenas apsidairė aplinkui. Vietovė nuošali, devyniasdešimt procentų statinių saloje sudarė kaimą, tik keli vasarnamiai stovėjo prie paplūdimio ar salos pakraščiuose. Pasisukęs į kairę, jis apžvelgė kaimo paribį ir prieplauką, nusidriekusią link tvirtovės, kurios papėdėje jam iš dešinės stovėjo suręsta pakrantės apsaugos trobelė. Dar nesimatė jokių automobilių, nebuvo jokių žmonių, išskyrus jo laukiančią merginą.

Atsargiai žengdamas samanota žole, želiančia tarp sienų, Rajenas dairėsi. Pakeliui fotografavo — vėliau viską nupaveiksluos teismo ekspertai, bet niekada negali žinoti, ką nusikaltimo vietoje pamatys pirmasis čia atsidūręs. Jokių akivaizdžiai pramintų takelių ar pėdų,

išskyrus gerai išmindžiotą keliuką, vedantį aplink teritoriją, bet jis vis tiek juo žengė atsargiai. Be aiškios nuomonės, kur rasiąs kūną. Rajenas ėjo pagal Lizos nurodymus ir, slinkdamas pro aukštas arkines sienas, nesuabejojo pasieksiąs savo tikslą, stiprėjant su niekuo nesu-painiojamam salsvam kvapui.

Mirtį Rajenas matė nebe pirmą kartą. Visu kūnu krūptelėjęs, jis neatšlijo, kad ir kaip norėjo. Kadaisė buvusi žavinga mergina gulėjo išsipleikusi ant akmens plokštės. Plačiai išskėstos kojos traukė žvilgsnį, ir tik ilgametė patirtis leido susiturėti ir nepajusti pasišlykštėtino vujaristinio susidomėjimo. Gyvūnai jau buvo pradėję dirbti savo darbą, apatiškai pastebėjo Rajenas, tačiau tai leido jam apytikriai apskaičiuoti mirties laiką — veikiausiai bus praėjusios tik kelios valandos. Kūnas stingo, bet dar nebuvo sumedėjęs kaip kiti jo matyti lavonai. Jeigu teisingai spėjo, *rigor mortis** jau buvo įvykęs, bet gana neseniai. Nupaveikslavęs merginą iš visų kampų, Rajenas padarė panoraminę įvykio vietos nuotrauką.

Nuleidęs fotoaparata, jis susiraukė. Mergina gulėjo taip, tarsi ją kas nors būtų *sudėliojęs*. Nuoga, atverstais delnais, išskėstomis rankomis. Krauju iš žaizdos, sudžiūvusios plaukuose ties smilkiniu, kažkas pažymėjo jos kaklą ir delnus, nubrėžė linijas išilgai liemens nuo krūtinės iki bambos. Plaukai išskleisti veduokle, rėminančia veidą. Rajenas pauostė orą. Sodrus prasidedančio puvimo tvaikas neabejotinai buvo atmieštas kažkokiu kitu kvapu. Kažkokių prieskoninių žolelių, visai be ryšio Rajenui primenančių karį. Atidėjęs šią mintį į šalį, jis dairėsi toliau. Mergina nemirė nuo žaizdos galvoje, pamanė jis. Eidamas plačiu ratu aplink kūną, Rajenas pastebėjo margas kraujosruvas ant liauno merginos kaklo ir susproginėjusias kraujagysles po veido oda. Kažkas didelėmis rankomis buvo išspaudęs iš jos gyvybę.

Drabužių nebuvo.

* Mirties sąstingis.

— Atsargiai darbavaisi, ar ne? — sumurmėjo Rajenas.

Nenustodamas dairytis į šalis jis grįžo prie įėjimo, pasiryžęs saugoti nusikaltimo vietą nuo pašaliečių, kol atvyks pakrantės apsauga.

— Neskuba, žalčiai, — sumurmėjo ir žvilgtelėjo į laikrodį. *Beveik šešios trisdešimt.*

Praeis dar keturiasdešimt minučių, kol policija nusigaus į salą; iškviesti sraigtasparnį iš Karališkosios oro pajėgų bazės didžiojoje žemėje užtrukę beveik tiek pat; taip pat ne trumpiau būtų ir plaukti valtimi per sąsiaurį.

Rajenui reikėjo paskambinti, ir ilgiau atidėti jis nebegalėjo. Išsitraukęs telefoną, surinko numerį ir nesąmoningai susigūžė.

— Gregsonas, — pasigirdo pažįstamas vyriausiojo detektyvo, Nortumberlando srities Kriminalinių tyrimų skyriaus vado, lojimas.

— Čia Rajenas, pone.

Stojo ilga tylą.

— Malonu tave girdėti. Ar skambini paplepėti? Jeigu taip, tai laikas pernelyg ankstyvas draugiškiems pokalbiams.

Rajenas nekreipė dėmesio į klausimą, nes puikiai žinojo, kad Artūras Gregsonas atvyksta į savo kabinetą lygiai šeštą valandą kiekvieną rytą ir paskutinis palieka savo rašomąjį stalą. Panašu, kad pastarųjų naujienų jis negirdėjo, todėl Rajenas perėjo tiesiai prie reikalo.

— Pone, jūs dar nežinote, kad aš kurį laiką gyvenu Lindisfarne. Prieš maždaug penkiolika minučių salos gyventoja — vietinė moteris — man pranešė apie įvykį. Kadangi saloje nėra budinčio pareigūno, priėmiau liudininkės pareiškimą ir kaip dera susisiečiau su pakrantės apsauga, kadangi saloje nėra policijos pajėgų. Patariau jiems pranešti vietos valdžiai, kuri savo ruožtu susisiektų su jumis.

— Įvykis? — Gregsonas niekuomet netuščiažodžiaudavo.

— Taip, pone. Pamaniau, kad būtų protinga apžiūrėti nusikaltimo vietą Vienuolyne, todėl daviau nurodymą pakrantės apsaugai apsupti ją ir kaip galima anksčiau užkirsti kelią bet kokiai prieigai.

Pirminė apžiūra leidžia įtarti, jog buvo nužudyta vietinė mergina, maždaug dvidešimties metų amžiaus, — pagalvojęs apie kūną, gulintį per kelis žingsnius jam už nugaros, Rajenas pridūrė jau tvirčiau: — Panašu į žmogžudystę iš ritualinių paskatų.

Iš kito ryšio galo atsklido vos girdimas atodūsis.

— Kaip supratau, jau atlikai savo pareigą, Rajenai. Atsiųsiu Filipšą arba detektyvę Makenzi.

— Pone, prašau leidimo grįžti į pareigas ir vadovauti tyrimui.

— Jokių būdu ne.

Rajenas sukando dantis. Kitko jis ir nesitikėjo.

— Manau, nuo ano karto, kai ėjau savo pareigas, turėjau pakankamai laiko pasitaisyti, — jam buvo sunku apie tai kalbėti. Bet tęsdamas pasistengė, kad balsas skambėtų tvirtai: — Noriu pagarbiai priminti, kad buvau aktyvus vietinės bendruomenės narys, — meluodamas nė nemirktelėjo, bet nesusilaikė nepagalvojęs apie valandų valandas, praleistas gulint lovoje ir spoksant pro langą. — Pažįstu salą ir jos gyventojus. Esu išskirtinai tinkamoje padėtyje atlikti apklausas ir vesti tyrimą.

Prie savo rašomojo stalo vadavietėje Artūras Gregsonas atsilošė odiniame fotelyje — žmonos dovana, malšinanti nuolatinius nugaros skausmus, — ir ėmė barbenti stambiais darbininko pirštais į neįmantrų buksmedžio paviršių, kurį užlaikė švariai ir tvarkingai. Už Rajeną geresnių darbuotojų jis neturėjo. Dar taip neseniai inspektorius buvo energingas, stropus, Gregsono nuomone, pasižymintis aštriu lyg skustuvo ašmenys protu po ta išdailinta išore, regis, taip patinkančia merginoms. Rajenas sparčiai kilo karjeros laiptais. Puikus išsilavinimas padėjo jam įkišti koją į tarpdurį, bet nė iš tolo negalėjo prilygti patirčiai, ir Gregsonui teko pripažinti, kad Rajenas toliau pats savo jėgomis sparčiai žengė į priekį. Prieš dvejus metus Artūras asmeniškai pakėlė Rajeną į detektyvo vyresniojo inspektoriaus pareigas.

Prieš pusę metų Rajenas atsidūrė neįmanomoje padėtyje ir sumokėjo pernelyg didelę asmeninę kainą. Liko klausimas, ar jis yra pasirengęs vėl sėsti į balną. Gregsonas skubiai mintyse permetė skyriaus psichologo ataskaitą, protokolą ir kitus popierius.

— Ar lankeisi skyriaus rekomenduoto psichoterapeuto konsultacijose? Ar pastaruoju metu rodeisi bendrosios praktikos gydytojui?

Stojusi tylą savaime atsakė į Gregsono klausimus.

— Aš...

— Jėzau, Rajenai.

Rajenas iš visų jėgų stengėsi sutramdyti išdidumą, galvodamas apie gulinčią už nugaros merginą.

— Galiu abu šiuos klausimus sutvarkyti.

Vilkintis tokios pat spalvos kaip ir jo paradinė uniforma pagal užsakymą siūtą kostiumą, pasidabinęs plieno žilumo plaukų kupeta, Gregsonas buvo imponantiškas vyriškis. Gebėjo žaisti politinius žaidimus ir sakyti kalbas, niekuo nenusileisdamas geriausiems. Ir vis dėlto prie rašomojo stalo jis nesijautė itin jaukiai, prisimindamas Kriminalinių tyrimų skyriaus kovos laukuose praleistus metus, prieš stojant už jo vairo pačiam. Jis buvo atsargus, skrupulingas žmogus, bet visgi nebijojo kliautis nuojauta.

— Nepamiršk to padaryti.

Vėl tylą.

— Tvirtinu tavo atostogų pabaigą su sąlyga, kad pasirodysi bendrosios praktikos gydytojui, kuris išduos sveikatos pažymą. Ir tikrai nuramintum mane, jei susirastum psichoterapeutą.

— Raporte tai pateikta kaip rekomendacija, o ne reikalavimas, pone.

Pripažinęs tiesą, Gregsonas išmetė šį klausimą iš galvos.

— Nuo dabar pat grįžti į tarnybą, — jis abejojo, bet vis tiek surizikavo: — Tampi vyriausiuoju šio tyrimo pareigūnu. Pasirink komandą.

Rajenas pajuto palengvėjimą, bet balsu neišsidavė.

— Ačiū. Pradžiai renkuosi Filipą. Man reikės nusikaltimo vietos tyrimo grupės, poros pareigūnų apsaugai ir gyventojų apklausai, — Rajenas apsižvalgė, tarsi įvertindamas teritorijos dydį su visomis smulkmenomis. — Dėl nusikaltimo vietos ekspertų neturiu pageidavimų, bet man patinka Folkneris.

— Pats susisieksiu su Filipu ir liepsiu prigąsdinti teismo ekspertus.

— Būčiau dėkingas, jeigu galėtume kuo ilgiau neprisileisti žiniasklaidos. Dar neturėjau progos pranešti artimiesiems.

— Iki popietės paruošk pirminį pareiškimą, antraip, kaip įprasta, tokie dalykai patys nutekės. Taip pat noriu gauti ataskaitas apie tyrimo eigą. Nenuvilk manęs.

— Supratau.

— Ir dar, Rajenai... sveikas sugrįžęs.

Kišdamas telefoną kišenėn Rajenas išgirdo besiartinančius žingsnius ir pritildytus balsus. Nespėjęs atsipalaiduoti, jis vėl ištempė, pajutęs adrenalino antplūdį kraujyje. Iš už kampo pasimatė pakrantės apsaugos pareigūnas ir jo pavaduotojas, vilkintys atpažįstamai raudonomis striukėmis. Rajenas linktelėjo abiem vyrams rodydamas, kad juos pastebėjo. Vyresnįjį pareigūną Aleksą dažnai matydavo kaime. Jis buvo šiek tiek aukštesnis nei šešių pėdų, nugyvenęs tris dešimtmečius, šviesiaplaukis, sportiškas, draugiškų veido bruožų, dėl to ponių labai mėgstamas. Atrodė veikiau banglentininkas nei pakrantės apsaugininkas. Ankstyvais vakarais Rajenas palei savo trobelę matydavo jį bėgiojant ir sunkiai atsispyrė pagundai keltis ir bėgti drauge.

Pytas, jo pavaduotojas, buvo jaunatviško veido. Tiesą sakant, jis atrodė taip, lyg jo balsas būtų ką tik prasikalęs, todėl vyrukas užsiželdino ožio barzdelę, tikėdamasis paslėpti jaunumą. Panašaus ūgio kaip ir jo viršininkas, tik lieknesnis ir ilgesnių galūnių. Jo šviesiai rudi

plaukai netvarkingai styrojo ir nesiderino prie griežtai išskutinėtos barzdelės, tad Rajenas suprato jį neseniai išsiritus iš lovos.

Abu vyrai akivaizdžiai nervinosi.

— Kokio velnio taip ilgai užtrukote?

— Rajenai, — linktelėjo Aleksas, nusiėmė tamsius akinius, įsikišo juos į plaukų kupetą ir ištiesė jam ranką. — Atleisk, kad susivėlinome. Tokį ankstyvą rytą sunkiai radome plastikinių dangalų.

Nekreipdamas dėmesio į sarkazmą Rajenas paspaudė ištiestą ranką ir linktelėjo tyliajam Pytui.

Atsitraukęs per žingsnį, Rajenas stebėjo vyriškius. Nors troško turėti tikrą profesionalų komandą, bet suprato, jog teks manytis su tuo, ką turi.

— Pirmiausia noriu, kad užsimautumėt įmautes ant batų ir prisidengtumėt drabužius. Atsinešėte kombinezonus?

— E...

Be žodžių nusikeikęs, Rajenas pasirausė kuprinėje.

— Štai, — šuktelėjo atkišdamas du plastikinius šiukšlių maišus ir laukė, kol pareigūnai apsvynios jais batus ir džinsų apačias. — Tam kartui bus gerai. Norėčiau, kad suręstumėte plastikinę pastogę nusišaltimo vietai apsaugoti. Atrodo, netrukus ims lyti.

Aleksas abejodamas pažvelgė į dulsvai žydrą blyškios saulės nušviektą dangų, bet nieko nepasakė.

— Eime.

Vyrai patraukė lankytojų taku, laikydami vėjyje plazdančias plastiko paklodes. Kai pasuko į Vienuolyną, Rajenas stebėjo jų reakciją. Pirmasis atšlijo Pytas. Rankomis suspaudęs pilvą, jis nusisuko ir be įžangos išvėmė pusryčius.

Rajenas jo nekaltino. Pirmuosius kartus visuomet taip būna.

Aleksas vyriškai uždėjo ranką Pytui ant peties, bet, sprendžiant iš žalsvo atspalvio, prasimušančio pro jo amžiną įdegį, pats vos pajėgė susitūrėti.

— Jėzau... — atgalia ranka persibraukė per burną. — Jėzau.

— Jėzus čia niekuo dėtas, — sumurmėjo Rajenas, dirščiodamas į antrąjį vyriškį.

Iš šimtus kartų matytos veido išraiškos, kokią dabar buvo nutašęs Aleksas, Rajenas suprato jį iš pasibaisėjimo susižavėjus. Lėkščių didumo akimis jis spoksojo į kūną sunkiai rydamas seiles. Rajenas žengė į priekį užstodamas vaizdą, ir Alekso akys grįžo į savo orbitas.

— Aplink kūną reikia pastatyti palapinę, — tarė Rajenas laukdamas, kol abu vyrai sutelks į jį visą savo dėmesį. Jis pažiūrėjo į jau pradedantį niauktis dangų.

— Ji vadinosi Liuse, — kimiai pasakė antrasis vyras.

Rajenas stabtelėjo, neleisdamas sau rodyti susierzinimo, paskui linktelėjo.

— Tu teisus. Reikia *Liuse* apsaugoti dešimties metrų spinduliu aplink kūną. Netrukus lis.

Visi kartu jie plačiai atitvėrė Liusės kūną plastikinėmis paklodėmis ir virš jo iškėlė savadarbį stogą. Rajenas pastebėjo, kad baigę darbą abu vyrai sunkiai šnopavo, ir buvo jiems dėkingas, kad laikėsi nesuteršdami nusikaltimo vietas. Jeigu užeitų noras vėmti, tektų tai atlikti kur nors kitur. Nesizvalgydami į šalis jiedu dirbo savo darbą, kol galiausiai Pytas virpančiu balsu nutraukė tylą:

— Ar negalėtumėte jos uždengti? Tai yra... kodėl paliecate ją gulėti čia nuoga?

Rajenas atsisuko į vyruką, kone visai dar vaikėžą, ir pamatė jo akyse sielvartą. Prisakė sau laikytis tvirtai.

— Tai nusikaltimo vieta, Pytai. Ar esi apmokytas pirminės apžiūros?

— Taip, bet...

— Tuomet turėtum žinoti, kad nusikaltimo vietoje jokių būdu negalima nieko liesti iki atvykstant ekspertams.

— Tiesiog... — Pyto akys sudrėko. — Nieko. Nekreipkite dėmesio.

Baigęs darbą, Pytas išėjo iš palapinės ir patraukė link tolimojo bažnyčios krašto.

— Jam sunku, — prabilo Aleksas, kol jo pavaduotojas stengėsi atgauti savitvardą. — Jis su Liuse kartu mokėsi. Mes visi ją pažinojome, bet jiedu kartu užaugo.

— Aha, — tik tiek tepasakė Rajenas ir įsiminė, ką išgirdęs, jeigu prireiktų ateičiai. Šiuo metu buvo kur kas svarbesnių dalykų.

— Noriu, kad saugotum lankytojų centrą. Ar yra kitų priegū?
Aleksas papurtė galvą.

— Čia tik vienas kelias į kyšulį. Vienuoliai taip pasirūpino gynyba, — jis mostelėjo į sienų plyšius, pro kuriuos švietė jūra, — kad kitaip čia nusigauti būtų įmanoma tiktai kopiant šiomis uolomis.

Rajenas pasisuko, kur rodė Aleksas, ir pamatė statų skardį, besileidžiantį link paplūdimio, Vienuolyno teritorijoje apsaugai apjuostą medine tvorele. Tuo tarpu patenkintas Rajenas linktelėjo.

— Pasiųsk Pytą prižiūrėti vartų — jam reikia truputį prablaivyti galvą. Ir tegu surašo, kas kokių metu ateina ir nueina. Štai, — iš nedidelės kuprinės Rajenas išėmė butelį vandens, — nunešk jam.

Aleksas mašliai linktelėjo, iš naujo vertindamas vyrą, kurį iš pradžių manė esant bejausmį. Jis nuėjo persakyti Pytui užduoties. Rajenas stebėjo, kaip vaikinai noriai linksi, nors kvėpuoja vis dar pro sukąstus dantis. Pasisukęs jis pusiau nubėgo nuokalne link vartelių.

— Pytas geras vaikas, — stojosi Aleksas ginti savo pavaduotojo. — Seniai saloje nieko panašaus nebuvo nutikę. Prie manęs tai tikrai.

— Žmonės žudo vienas kitą visame pasaulyje.

— Be abejo, bet Lindisfarnas... yra šventas, — Aleksas liūdnai papurtė galvą. — Tarsi žmogus būtų užmuštas bažnyčioje.

Aleksui nuėjus pas Pytą, Rajenas atsisuko į Liusę ir tyliai atsiprašė jos. Kriminalinę bylą visuomet lengviau tirti, kai atsiriboji, nuasmenini auką. Jeigu dabar pradėtų galvoti apie Liusę kaip apie mielą merginą rudais plaukais ir gražiomis žydromis akimis, kuri atvyko namo Kalėdų ir daugiau niekada jų nebepamatys, Rajenas nebuvo tikras, ar išvis galėtų dirbti.

Jis stovėjo ir raukėsi — aukštas, neprieinamas vyras, stūksantis taip pat ramiai, kaip ir jį supantys akmenys. Tai *buvo* asmeniška. Nesvarbu, kad saloje jis gyvena tik keli mėnesiai, bet Liza patikėjo juo, atliksiančiu savo darbą. Jis pažadėjo jai pasirūpinti Liusė, taip ir ketino padaryti. Net ir patys nesuvokdami, salos gyventojai suteikė jam namus ir priebėgą tada, kai to labiausiai reikėjo. Ir Rajenas liko jiems skolingas.

Be to, mąstė jis, trindamas sužvarbusias rankas, juos reikia saugoti nuo vieno iš saviškių. Jis buvo perkūniškai įsitikinęs — medikų išvados patvirtins, kad Liusė Matison buvo nužudyta vakar vakare pakilus potvyniui ir vandeniui atkirtus salą nuo didžiosios žemės, todėl merginos kraujas krinta ant kažko, jau buvusio saloje.

Rajenas vėl pažiūrėjo į laikrodį. Po penkiolikos minučių kelias bus pravažiuojamas.

— Aleksai! — pakvietė jis vyruką, iš šalčio šokinėjantį nuo vienos kojos ant kitos. — Reikia pasiūsti porą žmonių į paplūdimį kelio prižiūrėti. Pastatykite užtvaras, kad niekas pašalinis juo neišvažiuotų iš salos ar neįvažiuotų į ją, nebent čia gyventų ar turėtų svarbių reikalų.

— Rajenai, mes negalime to padaryti. Šiandien čia plūs minios, pats žinai, — Aleksas žiūrėjo skausminga veido išraiška. — Be to, mums trūksta žmonių. Prie vartų lankytojams pastačiau Pytą, o... Robo nepavyko pagauti. Jis dirbo naktinę pamainą. Markas jau važiuoja, — išvardijo jis visą trumpą pakrantės apsaugos savanorių sąrašą.

— O kodėl šiandien tokia ypatinga diena? — gūžtelėjo pečiais Rajenas. — Todėl, kad beveik Kalėdos?

Aleksas pažiūrėjo į jį, tarsi Rajenui staiga būtų išaugusios dvi galvos.

— Žinoma, per Kalėdas Lindisfarne visuomet daug žmonių, bet šiandien juk dvidešimt pirma.

Rajenas mintimis perbėgo per kalendorių, bet galvoje liko tuščia.

— Žiemos lygiadienis, — pasufferavo Aleksas, tarsi sakytų „kvailas pašalietis“.

Rajenas žinojo apie lygiadienį iš vaistų nuo kosulio reklamos.

— Supratau, — pasakė jis tuščia veido išraiška.

Pamindžikavęs Aleksas prakalbo autoritetingu tonu:

— Šią dieną susirenka visi naujieji pagonys švęsti trumpesnių naktų, ilgesnių dienų. Iš esmės, jie susirenka paplūdimyje, uždega kelis laužus, gieda giesmes ir vaišინasi kepta mėsa.

Rajenas nelaikė savęs religingu. Matė pernelyg daug gyvenimo, kur vienas žmogus gali daryti tokius baisius dalykus kitam žmogui, todėl buvo sunku tikėti, kad yra kažkokia dievybė, visa tai leidžianti. Ir visgi, jeigu žmonėms patinka šokti aplink kokį nors stulpą ir nusi-gerti, jis nematė nieko bloga. Nebent kas nors peržengia simbolinio aukojimo ribą, pamanė jis, galvodamas apie merginą, gulinčią jam už nugaros ant šalto akmeninio altoriaus.

— Ką apie tai galvoja gyventojai? — paklausė Rajenas.

— Senieji laikosi krikščioniškų tradicijų, bet kadangi dauguma jų yra užėigę bei suvenyrų parduotuvių savininkai, jie tik mandagiai šypsosi ir džiaugiasi padoriu uždarbiu. Visiems kitiems nė velnio nerūpi, — jis iškalbingai gūžtelėjo pečiais.

Rajenas akimirką svarstė.

— O kaip vikaras? — jis įsmeigė žvilgsnį į bažnyčios bokštą, vos kyšantį virš kaimo stogų. Bažnyčios kapinės ribojosi su Vienuolyno žemėmis.

— Maikas? — nusijuokė Aleksas. — Jam tai patinka. Kasmet gauna progą skleisti Dievo žodį, kad atvestų netikėlius į tiesos kelią.

Rajenas įsiminė šią informaciją ateičiai. Įdomu, bet nekeičia fakto, kad jiems mažiausiai reikėtų minios turistų, trypančių viską aplinkui.

— Jeigu gresia turistų antplūdis, tuomet juolab negalima leisti jiems patekti į salą. Pats pagalvok, — nutraukė jis Alekso prieštaravimą. — Tai padarė kažkas, jau esantis saloje.

Alekso veidas aptemo.

— Tuomet viskas pasisuks neįprasta linkme. Salos gyventojams tai nepatiks.

— Jiems dar mažiau patiks, kad viena iš saviškių buvo žiauriai nužudyta, — neketino nusileisti Rajenas. — Susirask Robą ir Marką, pats išversk juos iš lovų, jeigu prireiks, bet, dėl Dievo meilės, attempk į paplūdimį. Man reikės visų automobilių, atvažiuojančių į salą ar norinčių iš jos išvažiuoti, registracijos numerių.

Jis nutilo, prisiminęs Lizą.

— Markas... ar tai Markas Bauersas?

Aleksas linktelėjo.

— Jis vieną ar du kartus per savaitę savanoriauja pakrantės apsaugoje. Kitu laiku vadovauja Paveldo centrui ir laiko suvenyrų krautuvėlę, be to, vedžioja ekskursijas.

— Turi jam pasakyti, kad šiandien centras bus uždarytas. Čia nebus jokių lankytojų. Ir pasakyk jam nekankinti Lizos Morgan. Šiandien ji krautuvėlėje nedirbs.

Niūriai dirstelėjęs į Rajeną, Aleksas linktelėjo ir nuėjo šalin.

Patenkintas, kad ratas ėmė sukstis, Rajenas nusprendė paskambinti Gregsono padėjėjui ir palikti žinutę. Žinojo, kad pasiels kaip bails, bet šiuo metu jis mažiausiai norėjo svarstyti, gerai ar blogai yra visiškai uždaryti salą pašaliniamis. Svarstyti nebuvo reikalo.